

УДК 347.77

Н.М. Булат,
аспірантка кафедри цивільно-правових дисциплін
Одеського національного університету імені І.І. Мечникова

КЛЮЧОВІ ПОЛОЖЕННЯ ЄДИНИХ ПРАВИЛ РОЗГЛЯДУ СПОРІВ ПРО ДОМЕННІ ІМЕНА ТА ПРАКТИКА ЇХ ЗАСТОСУВАННЯ

Анотація. У статті досліджуються ключові положення Єдиних правил розгляду спорів про доменні імена та практика їх застосування. Наведена загальна характеристика Єдиних правил розгляду спорів про доменні імена. Велика увага приділена аналізу норм п. 4 (b) та п. 4 (c) даного документа у контексті практики їх застосування на прикладі рішень Центру арбітражу та медіації Всесвітньої організації інтелектуальної власності. Робиться висновок про можливість сприйняття положень Єдиних правил розгляду спорів про доменні імена для вдосконалення українського законодавства.

Ключові слова: UDRP, доменне ім'я, недобросовісна реєстрація та використання доменного імені, знак для товарів і послуг, доменні спори.

Постановка проблеми. Стрімкий розвиток доменних імен, що супроводжувався зростанням їх цінності з огляду на поширення їх комерційного використання, зумовив появу так званих «доменних спорів». За даними Центру арбітражу та медіації Всесвітньої організації інтелектуальної власності даним Центром було розглянуто вже більше 42000 таких спорів [1]. Проблема вирішення доменних спорів постає і перед українським судочинством. Утім наразі законодавчі положення в Україні, покликані регулювати відповідні відносини, не можна вважати послідовними, що спричиняє певні проблеми на практиці. Саме тому важливим є дослідження положень, розроблених міжнародними організаціями, зокрема Єдиних правил розгляду спорів про доменні імена (Uniform Domain Name Dispute

Resolution Policy), розроблених Всесвітньою організацією інтелектуальної власності та прийнятих Інтернет-корпорацією з присвоєння імен та номерів.

Стан дослідження. Положенням даного документа приділялась увага у вітчизняній та зарубіжній літературі. Зокрема, Н.І. Майданик, А.Г. Серго, К.І. Гладкая підкреслюють ефективність Єдиних правил розгляду спорів про доменні імена при вирішенні доменних спорів. Більш критичний погляд на даний документ міститься у роботі С. Сінгх.

Разом з тим положення Єдиних правил розгляду спорів про доменні імена потребують подальшого аналізу. Зокрема, окремі формулювання (наприклад, «брати участь у моделі поведінки») можуть викликати певні труднощі при їх тлумаченні. Правильне

розуміння багатьох положень ускладнюється також чималою кількістю оціночних категорій, що в них містяться (добросовісна пропозиція товарів або послуг, загальновідомість під доменним ім'ям, недобросовісна реєстрація та використання доменного імені тощо). Саме тому для вірного розуміння норм Єдиних правил розгляду спорів про доменні імена важливо звернутися до практики їх застосування.

Метою статті є аналіз ключових положень Єдиних правил розгляду спорів про доменні імена у контексті практики їх застосування на прикладі рішень Центру арбітражу та медіації Всесвітньої організації інтелектуальної власності.

Виклад основного матеріалу. Історія появи на світ Єдиних правил розгляду спорів про доменні імена (зустрічається також переклад «Єдина політика врегулювання доменних імен» [2], «Единая политика разрешения споров о доменных именах» [3]; далі — UDRP) така. У середині 1990-х років Всесвітня організація інтелектуальної власності (далі — ВОІВ) взяла на себе ініціативу з розробки універсального механізму вирішення доменних спорів та з його подальшого втілення [3, с. 45]. На прохання уряду США у 1997 році ВОІВ ініціювала процес розроблення рекомендацій із вирішення доменних спорів між володільцями торговельних знаків та адміністраторами доменів у зонах .COM, .NET, .ORG [3, с. 45]. У роботі взяли участь представники 196 країн [3, с. 45]. У Підсумковому звіті ВОІВ, оприлюдненому 30 квітня 1999 року, містилися рекомендації щодо порядку реєстрації доменних імен, введення єдиного порядку вирішення доменних спорів і порядку створення нових доменів верхнього рівня, співвідношення

засобів індивідуалізації товарів та послуг і доменних імен [3, с. 45]. Даний Звіт являв собою результат кількарічної праці багатьох організацій і спеціалістів. Появі на світ його остаточної редакції передували численні проміжні версії, що відображали думки представників різних країн, міжнародних організацій, професійних асоціацій, корпорацій, приватних осіб [3, с. 45]. Підсумковий звіт був представлений державам-членам ВОІВ на Генеральній асамблеї ВОІВ у вересні 1999 року [3, с. 45; 4]. Саме на його основі були розроблені UDRP, а також Rules for Uniform Domain Name Dispute Resolution Policy (останні згодом отримали нову редакцію від 28 вересня 2013 року) [5].

Як зазначається у самих UDRP, вони застосовуються усіма реєстраторами, акредитованими Інтернет-корпорацією з присвоєння імен та номерів (далі — ICANN) (серед них — ряд повноважних реєстраторів в Україні), крім того, вони застосовуються деякими адміністраторами національних доменів вищого рівня (.NU, .TV, .WS) [6]. Також у UDRP зазначено, що вони є обов'язковою та невід'ємною частиною договорів з реєстрації доменних імен [6, п. 1], і можна зробити висновок, що саме таким чином вони діють у випадках, коли реєстратор акредитований ICANN, а також, коли доменне ім'я реєструється у таких зонах, як .NU, .TV, .WS [7, с. 557]. Однак власне такий статус цих Правил фактично обмежує їх практичне застосування [7, с. 557]. Так, визначною особливістю UDRP є те, що вони встановлюють обов'язкову адміністративну процедуру вирішення доменних спорів [6, п. 4] (сама процедура регламентована Rules for Uniform Domain Name Dispute Resolution Policy) [5]. Проте за українським законодавством

її недодержання не перешкоджає безпосередньому зверненню до суду. Адже, як зазначив у своєму Рішенні від 09.07.2002 Конституційний суд України, «положення частини другої статті 124 Конституції України щодо поширення юрисдикції судів на всі правовідносини, що виникають у державі ... необхідно розуміти так, що право особи ... на звернення до суду за вирішенням спору не може бути обмежене законом, іншими нормативно-правовими актами. Встановлення законом або договором досудового врегулювання спору за волевиявленням суб'єктів правовідносин не є обмеженням юрисдикції судів і права на судовий захист» [8]. Крім того, у п. 4 (к) самих UDRP прямо вказано, що «вимоги щодо обов'язкової адміністративної процедури, викладені у п. 4, не перешкоджають ... передати спір до суду компетентної юрисдикції для незалежного вирішення до початку обов'язкового адміністративного розгляду чи після його завершення» [6, п. 4 (к)].

Варто зазначити, що дана проблема впровадження у практику норм UDRP характерна не тільки для нашої держави. Так, американським судам притаманна особливість перекреслювати рішення арбітрів у рамках міжнародної процедури UDRP, і, розглядаючи справу, судді зазначають, що вони ніяк не зв'язані рішеннями, винесеними на підставі UDRP, та приймають власне (зазвичай протилежне) рішення, що має більш високу юридичну силу [3, с. 43].

Відтак варто підкреслити, що UDRP не носять загальнообов'язкового характеру. На сьогодні ICANN уповноважено 5 центрів, які розглядають доменні спори, керуючись UDRP: Арабський центр з вирішення доменних спорів, Азіатський центр

вирішення спорів про доменні імена, Арбітражний центр з вирішення Інтернет-спорів Чеського арбітражного суду, Національний арбітражний форум і Центр арбітражу та медіації VOIB [9].

Отже, UDRP містять положення, спрямовані на вирішення доменних спорів, процедура розв'язання яких регламентована Rules for Uniform Domain Name Dispute Resolution Policy. Дані документи були розроблені VOIB та прийняті ICANN. Вони не є міжнародними угодами, не мають загальнообов'язкового характеру. Їх положення застосовуються під час вирішення спорів у арбітражних установах, уповноважених ICANN [7, с. 559].

Сутність UDRP складає закладена у них так звана «концепція добросовісності застосування доменних імен» [2]. Дана концепція зводиться до презумпції правомірності реєстрації доменного імені, якщо особа має щодо нього права та законні інтереси [2]. Відповідно до UDRP, наявність права та законного інтересу визнається у наступних трьох випадках, кожен з яких має самостійне значення.

По-перше, до отримання повідомлення про наявність спору щодо доменного імені володілець останнього має розпочати його використання (чи використання позначення, яке відповідає доменному імені) або продемонструвати підготовку до такого використання у зв'язку з добросовісною пропозицією товарів або послуг [6, п. 4 (с) (i)].

Так, приклад першого з окреслених випадків можна знайти у справі EAUTO, L.L.C. v. Triple S. Auto Parts d/b/a Kung Fu Yea Enterprises, Inc., яка розглядалася Центром арбітражу та медіації VOIB ще у 2000 році [10]. Позивач стверджував, що викори-

стання відповідачем доменного імені “eautolamps.com” порушує його права на торговельну марку EAUTO. Утім відповідач пояснив, що упродовж десяти років здійснював діяльність з продажу автомобільних ламп, а, коли вирішив займатися також електронною комерцією, обрав описове доменне ім’я “eautolamps.com”. Товари для продажу через Інтернет він добросовісно пропонував ще до того, як отримав повідомлення від позивача, що, на думку Центру арбітражу та медіації ВОІВ, є «переконливим підтвердженням законного інтересу відповідача щодо доменного імені відповідно до Правил, параграфу 4 (с) (i)» [10].

По-друге, володілець імені має бути загальновідомим під цим доменним ім’ям (навіть якщо він не має прав на знак для товарів і послуг) [6, п. 4 (с) (ii)].

Справ, розглядаючи які Центр арбітражу та медіації ВОІВ прийняв рішення на користь реєстрантів доменних імен з огляду на їх загальновідомість під своїми доменними іменами, порівняно мало. Прикладом є, зокрема, справа *Shakespeare Company LLC v. Bob Pflueger*, яку Центр арбітражу та медіації ВОІВ розглядав у 2010 році [11]. Позивач, володілець торговельної марки PFLUEGER та реєстрант доменного імені “www.pfluegerfishing.com”, виробник рибальських снастей, вбачав незаконним використання відповідачем доменного імені “pflueger.com”. Відповідач пояснив, що доменне ім’я є співзвучним з його прізвищем, а сайт використовується ним з 17 квітня 1997 року як сімейний фотоальбом і жодного відношення до продажу рибальських товарів він не має. Більше того, протягом використання спірного доменного імені відповідач розміщував на своєму сайті

повідомлення про те, що даний сайт не стосується діяльності позивача. Як доказ того, що використання спірного доменного імені не вводить в оману Інтернет-користувачів, відповідач привів також той факт, що пошук у мережі Інтернет на перших двадцяти сторінках за запитом “Pflueger fishing” не веде до сайту “www.pflueger.com”, а ті небагато людей, які знаходять даний сайт, повинні розуміти, що сімейні фото та рибальські снасті не мають нічого спільного. Про загальновідомість відповідача завдяки його доменному імені, на думку Центру арбітражу та медіації ВОІВ, свідчив наступний факт. На сайті зі спірним доменним ім’ям було розміщено наступне повідомлення: «Ласкаво просимо до домашньої сторінки Pflueger!.. Ось декілька захоплюючих фото та інше... Якщо ви звідкись нас знаєте та хотіли б надіслати e-mail, щоб привітатися, натисніть ТУТ». На дане посилання натиснули загалом 445 разів. Таким чином, Центр арбітражу та медіації ВОІВ дійшов висновку про те, що відповідач зареєстрував доменне ім’я «для ідентифікації веб-сайту про нього та/або його сім’ю (сім’ю Pflueger) відповідно до параграфу 4 (с) (ii) Правил» [11].

По-третє, володілець доменного імені повинен здійснювати законне некомерційне використання або добросовісне використання останнього без намірів отримати комерційну користь шляхом введення в оману споживачів або дискредитації знака для товарів і послуг, з приводу якого пред’явлені претензії [6, п. 4 (с) (iii)].

Наявність добросовісного некомерційного використання доменного імені Центр арбітражу та медіації ВОІВ встановив у справі *Bridgestone Firestone, Inc., Bridgestone/Firestone Research, Inc., and Bridgestone Corporation v.*

Jack Myers [12]. Позивач, володілець прав на торговельні марки Bridgestone і Firestone та реєстрант доменних імен “bridgestone-firestone.com”, “ihatebridgestone.com”, “ihatefirestone.com” і «bridgestonesucks.com», вбачав у використанні відповідачем доменного імені “bridgestone-firestone.net” порушення своїх прав. Спірне доменне ім'я використовувалося відповідачем для критики та коментарів щодо діяльності позивача. Центр арбітражу та медіації VOIB з даного приводу зазначив наступне: «Хоча свобода слова не включена до переліку як один із прикладів права та законного інтересу щодо доменного імені відповідно до Правил, даний перелік не є вичерпним, і Колегія доходить висновку, що здійснення свободи слова для критики та коментарів також демонструє право або законний інтерес щодо доменного імені згідно з Параграфом 4 (c) (iii). Інтернет — це передусім структура для глобальної комунікації, і право на свободу слова повинно бути однією з основ Інтернет-права» [12]. Вплинуло на висновки Центру арбітражу та медіації VOIB і те, що доменне ім'я було зареєстроване відповідачем у некомерційній зоні .NET, у той час як у зоні .COM було зареєстроване відповідне доменне ім'я самого позивача [12].

У свою чергу, на недобросовісність поведінки особи, яка зареєструвала та використовує ім'я, за правилами п. 4 (b) UDRP можуть вказувати наступні обставини (кожен з випадків має самостійне значення).

По-перше, доменне ім'я було зареєстроване або придбане головним чином з метою наступного продажу, здавання в оренду або іншого роду передачі зареєстрованого доменного імені заявнику, який є володільцем знака для товарів і послуг, або його

конкуренту за гроші чи інші цінності, що перевищують витрати, документально підтверджені й напряду пов'язані з доменним іменем [6, п. 4 (b) (i)].

Так, компанія Plaza Operating Partners, Ltd. звернулася до Центру арбітражу та медіації VOIB з вимогою передати їй доменне ім'я “plazahotel.com”. Відповідачами виступили Pop Data Technologies, Inc. та Джозеф Піллус [13]. Спірне доменне ім'я було зареєстроване Pop Data Technologies, Inc. 27 вересня 1996 року та ніяк не використовувалося. Позивач звернувся до реєстранта з вимогою передати дане доменне ім'я. Під час обговорення такої можливості президент Pop Data Technologies, Inc. вимогу відхилив та запропонував купити у нього доменне ім'я за 10000 доларів, попередивши, що в іншому разі запропонує подібну угоду третій стороні. Позивач від такої пропозиції відмовився. Тоді компанія Pop Data Technologies, Inc. продала доменне ім'я Port Jefferson Asset Management Corp. Новий володілець доменного імені у свою чергу продав його Джозефу Піллусу. Джозеф Піллус звернувся до позивача та пояснив, що, хоча у нього у Бельгії є родичі — власники готелю з назвою “Plaza”, він готовий продати це доменне ім'я позивачу, і назвав ціну у 575000 доларів. Позивач відмовився та звернувся за захистом своїх прав до Центру арбітражу та медіації VOIB. На думку Центру арбітражу та медіації VOIB, обидва відповідача діяли недобросовісно. Зокрема, Дж. Піллус відразу після набуття прав на доменне ім'я запропонував продати його позивачу, вказавши суму, яка «набагато, набагато більше, ніж його витрати на придбання». Як наслідок, даний випадок цілком підпадає під параграф 4 (b) (i) UDRP [13].

По-друге, доменне ім'я зареєстровано з метою перешкодити володільцю знака для товарів і послуг відобразити цей знак у відповідному доменному імені за умови, що реєстрант брав участь у моделі такої поведінки [6, п. 4 (b) (ii)].

Прикладом застосування п. 4 (b) (ii) UDRP є рішення Центру арбітражу та медіації VOIB від 28 вересня 2003 року у справі *Revlon Consumer Products Corporation v. Domain Manager, PageUp Communications* [14]. Позивач, виробник косметики під торговельною маркою REVLON, вимагав передати йому доменні імена “revloncosmetics.info”, “revlononline.info” та “revlonstore.info”, зареєстровані відповідачем. Як зазначив Центр арбітражу та медіації VOIB у своєму рішенні, правильне застосування п. 4 (b) (ii) UDRP вимагає дослідження двох питань: чи зареєстровано доменне ім'я з метою перешкодити позивачу здійснити таку реєстрацію та чи брав участь відповідач у моделі такої поведінки [14]. Щодо першого питання, то Центр арбітражу та медіації VOIB дійшов висновку, що відповідач діяв з метою перешкодити реєстрації доменного імені відповідачем. Адже торговельна марка REVLON має міжнародну відомість, до того ж відповідач використовував у доменному імені поєднання слова “revlon” із словом “cosmetics”, що свідчить про те, що він знав, що торговельна марка REVLON належить позивачу. Також ніщо не вказує на те, що відповідач мав права або законні інтереси щодо спірних доменних імен, які не використовувалися ним більше року після реєстрації. Центр арбітражу та медіації VOIB зауважив і те, що доменне ім'я є унікальним, відповідно реєстрація спірних доменних імен відповідачем виключає можливість такої реєстрації

позивачем, про що відповідач знав, враховуючи, що його комерційне найменування PageUp Communications припускає діяльність у сфері комунікацій. Із огляду на вищенаведене Центр арбітражу та медіації VOIB дійшов висновку про позитивну відповідь на перше питання [14]. Що ж до другого питання, тобто чи брав участь відповідач у моделі такої поведінки, Центр арбітражу та медіації VOIB зазначив, що слово «модель» (“pattern”) виявилось складним для розуміння. Адже, враховуючи те, що кіберсквотери зазвичай для максимізації вигоди реєструють велику кількість доменних імен, ситуація, коли відповідач зареєстрував лише три доменних імені, які включали лише одну торговельну марку, на перший погляд не відповідала другому критерію, закладеному у п. 4 (b) (ii) UDRP. Утім, на думку Центру арбітражу та медіації VOIB, при розгляді питання про те, чи мала місце модель поведінки відповідно до п. 4 (b) (ii) UDRP, необхідно з'ясувати, чи повторив відповідач хоча б один раз реєстрацію з метою перешкодити володільцю торговельної марки зареєструвати доменне ім'я (навіть якщо діяльність відповідача стосувалася лише однієї торговельної марки). У даному випадку відповідач повторив таку реєстрацію двічі, що дозволяє зробити висновок про те, що його поведінка підпадає під п. 4 (b) (ii) UDRP. Таким чином, Центр арбітражу та медіації VOIB встановив недобросовісність реєстрації та використання доменних імен і прийняв рішення про їх передачу позивачу [14].

По-третє, доменне ім'я зареєстроване головним чином з метою перешкодити діяльності конкурента [6, п. 4 (b) (iii)].

По-четверте, при використанні доменного імені його володільць свідомо

прагнув з метою отримання комерційної вигоди привернути увагу користувачів Інтернету до свого веб-сайту або іншої адреси в режимі он-лайн, створюючи ймовірність плутанини із знаком заявника щодо походження, джерела фінансування, належності або підтримки сайту чи он-лайн адреси, або товарів чи послуг, які пропонуються на сайті чи он-лайн адресі [6, п. 4 (b) (iv)].

Прикладом застосування п. 4 (b) (iii) та п. 4 (b) (iv) UDRP є рішення Центру арбітражу та медіації VOIB від 26 березня 2001 року у справі Express Messenger Systems, Inc. v. Golden State Overnight щодо доменних імен "californiaovernight.com" і "calovernight.com" [15]. Позивачем виступила компанія Express Messenger Systems, Inc., яка надавала поштові послуги під знаком обслуговування CALIFORNIA OVERNIGHT та використовувала доменне ім'я "caloverg.com". Відповідач, реєстрант доменних імен "californiaovernight.com" і "calovernight.com", використовував їх наступним чином. Доменне ім'я "californiaovernight.com" фактично було неактивним, що дозволило Центру арбітражу та медіації VOIB зробити висновок про те, що, оскільки позивач і відповідач є конкурентами на одному і тому самому ринку, спірне доменне ім'я було зареєстроване виключно з метою перешкодити діяльності конкурента у розумінні п. 4 (b) (iii) UDRP [15]. Що ж стосується доменного імені "calovernight.com", відповідач використовував його для перенаправлення на власний сайт, де пропонував послуги, конкуруючі з послугами позивача. Із огляду на таке використання доменного імені Центром арбітражу та медіації VOIB було зроблено висновок про те, що відповідач умисно зареєстрував і ви-

користовував доменне ім'я з метою отримання комерційної вигоди, намагаючись привернути Інтернет-користувачів на власний сайт шляхом створення плутанини відносно належності або спонсорства веб-сайта, що підпадає під п. 4 (b) (iv) UDRP [15]. Таким чином, спірні доменні імена були передані позивачу [15].

Варто зауважити, що як перелік обставин, які свідчать про наявність законного інтересу щодо доменного імені, так і перелік обставин, що свідчать про недобросовісність його реєстрації та використання, не мають вичерпного характеру [6, п. 4 (b), (c)].

Крім того, що доменне ім'я зареєстроване та використовується недобросовісно, володілець торговельної марки для задоволення своїх вимог має також довести, що доменне ім'я є тотожним (схожим) із відповідним знаком для товарів і послуг, а реєстрант доменного імені не має щодо нього прав і законних інтересів [6, п. 4 (a)].

Таким чином, UDRP визнають порушенням недобросовісну реєстрацію доменного імені. При цьому їх положення містять перелік підстав, за яких така реєстрація є недобросовісною, а також перелік обставин, що свідчать про наявність законного інтересу щодо доменного імені [7, с. 559].

Для українського цивільного права така оціночна категорія як «добросовісність» не є новою. Але, вирішуючи проблему боротьби із кіберсквотингом, український законодавець чомусь не сприйняв суть положень UDRP [7, с. 559]. Натомість абз. 2 ч. 1 ст. 20 Закону України «Про охорону прав на знаки для товарів і послуг» фактично запроваджено пріоритет інтересів володільців торговельних марок над інтересами володільців доменних імен [16, абз. 2 ч. 1 ст. 20].

Дійсно, з'ясувати мету, наміри реєстрації доменного імені, оцінити ступінь його відомості, як того вимагають положення UDRP, досить важко. Однак концепція добросовісності, закладена у даних положеннях, є дієвим механізмом боротьби із кіберсквотингом, за якого виключається також порушення законних інтересів володільців прав на доменні імена [7, с. 559].

Висновки. UDRP були розроблені ВОІВ та прийняті ICANN. Даний документ не є міжнародною угодою, не має загальнообов'язкового характеру. Його положення застосовуються під час вирішення доменних спорів у арбітражних установах, уповноважених ICANN, зокрема у Центрі арбітражу та медіації ВОІВ.

Відповідно до норм UDRP для вирішення доменних спорів пропонується застосовувати так звану «концепцію добросовісності». Дана концепція втілена передусім у п. 4 (b) та п. 4 (c)

UDRP. Так, UDRP не просто називають незаконним недобросовісну реєстрацію та використання доменних імен — їхні положення містять невиключний перелік обставин, за яких володільць доменного імені має щодо нього права та законні інтереси, та невиключний перелік обставин, які свідчать про недобросовісність реєстрації та використання доменного імені. Разом з тим правильне розуміння положень UDRP вимагає звернення до практики їх застосування. Саме вивчення останньої дає змогу не лише осягнути сутність відповідних норм, а й переконатися у дієвості їх застосування.

Із огляду на те, що UDRP зарекомендували себе як ефективний механізм вирішення доменних спорів, а категорія «добросовісність» є відомою для українського цивільного законодавства, положення UDRP можна вважати корисним зразком при вдосконаленні правової регламентації відносин щодо доменних імен.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Domain Name Dispute Resolution / WIPO. URL: <http://hudoc.echr.coe.int/eng#%7B%22docnumber%22:%5B%22824480%22%22itemid%22:%5B%22001-82671%22%22%7D> (date of access: 15.01.2019).
2. Майданик Н. Здійснення права на доменне ім'я в мережі Інтернет. *Юридична Україна*. 2009. № 7 (79). С. 62-67.
3. Серго А., Гладкая Е. Правовое регулирование доменных имен. *Хозяйство и право. Приложение*. 2010. № 3. 49 с.
4. The Management of Internet Names and Addresses: Intellectual Property Issues : Final Report of the WIPO Internet Domain Name Process, April 30, 1999 / The World Intellectual Property Organization (WIPO). URL: <http://www.wipo.int/export/sites/www/amc/en/docs/report-final1.pdf> (date of access: 15.01.2019).
5. Rules for Uniform Domain Name Dispute Resolution Policy : As approved by the ICANN Board of Directors on 28 September 2013 / ICANN. URL: <https://www.icann.org/resources/pages/udrp-rules-2015-03-11-en> (date of access: 15.01.2019).
6. Uniform Domain Name Dispute Resolution Policy : Approved by ICANN on October 24, 1999 / ICANN. URL: <https://www.icann.org/resources/pages/policy-2012-02-25-en> (date of access: 14.06.2018).
7. Булат Н.М. Добросовісна та недобросовісна реєстрація доменних імен відповідно до Єдиних правил розгляду спорів про доменні імена. *Право, економіка та управління: 'енезис, сучасний стан та перспективи розвитку* : матер. Міжнар. наук.-практ. конф., присвяч. 20-річчю економіко-правового ф-ту ОНУ імені І.І. Мечникова (м. Одеса, 14–15 верес. 2018 р.) / ОНУ імені І.І. Мечникова ; відп. ред. І.А. Ломачинська, А.В. Смітюх. Одеса : Фенікс, 2018. 726 с. С. 556-560.

8. Рішення Конституційного суду України у справі за конституційним зверненням Товариства з обмеженою відповідальністю “Торговий Дім “Кампус Коттон клуб” щодо офіційного тлумачення положення частини другої статті 124 Конституції України (справа про досудове врегулювання спорів) : Рішення від 09.07.2002 № 15-рп/2002. URL: <http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/v015p710-02> (дата звернення: 15.01.2019).

9. List of Approved Dispute Resolution Service Providers / ICANN. URL: <https://www.icann.org/resources/pages/providers-6d-2012-02-25-en> (date of access: 15.01.2019).

10. ADMINISTRATIVE PANEL DECISION EAuto, L.L.C. v. Triple S. Auto Parts d/b/a Kung Fu Yea Enterprises, Inc. Case No. D2000-0047 / WIPO Arbitration and Mediation Center. URL: <https://www.wipo.int/amc/en/domains/decisions/html/2000/d2000-0047.html> (date of access: 15.01.2019).

11. ADMINISTRATIVE PANEL DECISION Shakespeare Company LLC v. Bob Pflueger Case No. D2010-1126 / WIPO Arbitration and Mediation Center. URL: <https://www.wipo.int/amc/en/domains/search/text.jsp?case=D2010-1126> (date of access: 15.01.2019).

12. ADMINISTRATIVE PANEL DECISION Bridgestone Firestone, Inc., Bridgestone/Firestone Research, Inc., and Bridgestone Corporation v. Jack Myers Case No. D2000-0190 / WIPO Arbitration and Mediation Center. URL: <https://www.wipo.int/amc/en/domains/decisions/html/2000/d2000-0190.html> (date of access: 15.01.2019).

13. ADMINISTRATIVE PANEL DECISION Plaza Operating Partners, Ltd. V. Pop Data Technologies, Inc. and Joseph Pillus Case No. D2000-0166 / WIPO Arbitration and Mediation Center. URL: <https://www.wipo.int/amc/en/domains/decisions/html/2000/d2000-0166.html> (date of access: 15.01.2019).

14. ADMINISTRATIVE PANEL DECISION Revlon Consumer Products Corporation v. Domain Manager, PageUp Communications Case No. D2003-0602 / WIPO Arbitration and Mediation Center. URL: <https://www.wipo.int/amc/en/domains/decisions/html/2003/d2003-0602.html> (date of access: 15.01.2019).

15. ADMINISTRATIVE PANEL DECISION Express Messenger Systems, Inc. v. Golden State Overnight Case No. D2001-0063 / WIPO Arbitration and Mediation Center. URL: <https://www.wipo.int/amc/en/domains/decisions/html/2001/d2001-0063.html> (date of access: 15.01.2019).

16. Про охорону прав на знаки для товарів і послуг : Закон України від 15.12.1993 № 3689-ХІІ зі зм. та доп., внес. зг. законів України; станом на 21.05.2015 р. URL: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/3689-12> (дата звернення: 15.01.2019).

Булат Н.

Ключевые положения Единых правил рассмотрения споров о доменных именах и практика их применения.

Аннотация. В статье исследуются ключевые положения Единых правил рассмотрения споров о доменных именах и практика их применения. Приведена общая характеристика Единых правил рассмотрения споров о доменных именах. Большое внимание уделено анализу норм п. 4 (b) и п. 4 (c) данного документа в контексте практики их применения на примере решений Центра арбитража и медиации Всемирной организации интеллектуальной собственности. Делается вывод о возможности восприятия положений Единых правил рассмотрения споров о доменных именах для усовершенствования украинского законодательства.

Ключевые слова: UDRP, доменное имя, недобросовестная регистрация и использование доменного имени, знак для товаров и услуг, доменные споры.

N. Bulat

The key provisions of the Uniform Domain Name Dispute Resolution Policy and the practice of its application.

Summary. The key provisions of the Uniform Domain Name Dispute Resolution Policy and the practice of its application are explored in the article. The common characteristic of the Uniform Domain Name Dispute Resolution Policy has been outlined. Significant attention has been devoted to the analysis of p 4 (b) and p 4 (c) of this document within the context of their application by the WIPO Arbitration and Mediation Center. It is made a conclusion about the necessity to use the Uniform Domain Name Dispute Resolution Policy as an example for our national legislation improvement.

Keywords: UDRP, domain name, registration and use of a domain name in bad faith, trademark or service mark, domain name disputes.

